ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce F. M. C.,** zastoupeného JUDr. Ivanem Petrovičem, advokátem se sídlem Zeleného 80, Brno, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2004, čj. OAM-3554/VL-11-L-05-2001, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 60 Az 51/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 8. 2004, čj. 60 Az 51/2004 - 35,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice z důvodů nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo žalovaným rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobce se jako studentský aktivista v roce 1989 podílel na protivládních demonstracích v domovské zemi, pročež tam měl být zadržen a týrán policií. V roce 1990 opustil žalobce Guineu legálně na cestovní pas vydaný v době, kdy již měl být podle svých slov pronásledován policií. Na území tehdejšího Československa přijel studovat na základě Československo-guinejské mezinárodní dohody. Žalovaný konstatoval, že mezinárodněprávní ochrana může být žadateli

o azyl poskytnuta až v případě, kdy je mu odepřena ochrana v zemi původu, v daném případě však tato podmínka naplněna nebyla. K tvrzení žalobce, že vlast opustil z obavy o svůj život, žalovaný uvedl, že pronásledování žalobce v zemi původu za politické aktivity z roku 1989 považuje v současné době za krajně nepravděpodobné. Žalovaný neshledal ani žalobcem uváděný „strach z mafiánů“, neboť ze zpráv o zemi původu nevyplývá, že by se státní orgány v zemi původu takového jednání dopouštěly nebo tuto situaci podporovaly či tolerovaly. Obava žalobce z možných problémů kvůli změně víry není důvodná, neboť v zemi původu žalobce je zaručena svoboda náboženství. V zemi původu neprobíhá válečný konflikt a případné ekonomické či sociální problémy nejsou způsobeny žádným z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V průběhu řízení o udělení azylu nebylo zjištěno pronásledování žalobce z žádného důvodu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu žalobci z důvodu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. K rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu žalovaný uvedl, že podle Zprávy o dodržování lidských práv v Guineji za rok 2002 vydané Ministerstvem zahraničí USA nehrozí žalobci žádné pronásledování v souvislostmi s událostmi v roce 1989 a není zde ani žádná jiná konkrétní skutečnost, pro niž by se žalobce nemohl vrátit do země původu.

Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 8. 2004, čj. 60 Az 51/2004 - 35, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud konstatoval, že neshledal žalobcem namítaná blíže nespecifikovaná pochybení žalovaného v průběhu řízení o udělení azylu. Tvrzení žalobce, že mu v případě návratu do země původu hrozí jistá smrt, soud neshledal důvodným. Žalobcem uvedená tvrzení nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neboť z nich nebylo možné dovodit pronásledování žalobce z některého ze zákonem předvídaných důvodů. Žalobce navíc v průběhu řízení o udělení azylu měnil důvody, pro něž o udělení azylu žádal. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že tvrzení, že žalobce chtěl požádat o udělení azylu až po dostudování, není věrohodné, neboť sám žalobce uvedl, že s ním minimálně do roku 1994 bylo jednáno jako s občanem Guineji studujícím v zahraničí, měl možnost získat letenku a odcestovat do země původu; této možnosti však nevyužil. Přinejmenším do uvedené doby tedy žalobce nemohl být v takovém ohrožení ze strany státu, jak uváděl; později již letenky nedostával. Žádnou z jím tvrzených skutečností, jež měly být důvodem pro udělení azylu, žalobce neprokázal, ačkoliv ho v řízení o udělení azylu tížilo důkazní břemeno. Obecné tvrzení žalobce, že v zemi jeho původu není demokracie, nenaplňuje zákonné důvody pro udělení azylu. Navíc v roce 2003 byla v Guineji provedena amnestie na veškeré delikty politického charakteru; na této amnestii by byl žalobce účasten, pokud jsou jeho tvrzení o účasti na protivládních demonstracích v roce 1989 pravdivá. Žalobce však nepředložil žádné důkazy, ačkoliv v průběhu řízení o udělení azylu nebyl v časové tísni. Soud podotkl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí překročil dispozici projevenou žalobcem, když rozhodl i o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu, ačkoliv žalobce o udělení azylu podle těchto ustanovení nežádal. K námitce žalobce týkající se porušení § 47 odst. 5 spr. ř., soud uvedl, že v případě absence podpisu oprávněné osoby na písemném vyhotovení rozhodnutí jde o vadu řízení, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pouze tehdy, pokud ani rozhodnutí založené ve správním spise není opatřeno podpisem oprávněné osoby, neboť pouze v takovém případě by bylo možné mít důvodnou pochybnost o tom, zda se jedná o projev vůle správního orgánu. V dané věci je však originál rozhodnutí založený ve správním spise vlastnoručně podepsaný oprávněnou osobou PhDr. T. H. – ředitelem Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Soud proto dospěl k závěru, že zde není pochyb o vůli správního orgánu vydat napadené rozhodnutí a absenci podpisu oprávněné osoby na stejnopisech rozhodnutí shledal být pouze méně závažnou vadou řízení. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že soud prvního stupně se v řízení nevypořádal se všemi skutečnostmi, jež jsou součástí správního spisu a jež vyšly najevo v řízení před soudem, tedy nesprávně posoudil otázky související s podmínkami udělení azylu, neboť v žalobě bylo namítáno zejména porušení ustanovení § 32 odst. 1 spr. ř., jelikož žalovaný si neopatřil přesně a úplně skutečný stav věci a neopatřil si podklady pro rozhodnutí, čímž porušil rovněž § 3 odst. 4 spr. ř. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného rovněž postrádá náležitosti podle § 47 odst. 3 spr. ř. Žalovaný sice v rozhodnutí konstatuje některé použité materiály, avšak podle názoru žalobce tyto zprávy nejsou dostatečným podkladem pro to, že mu v případě návratu do země původu nehrozí nebezpečí vzhledem k jeho působení ve straně R. P. G., předchozím výhrůžkám v zemi původu a špatné informovanosti žalovaného o politické situaci v Guineji. Žalovaný i soud se omezili pouze na konstatování důvodů vylučujících udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a ohledně udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu uvedly pouze obecná nepodložená tvrzení, že žalobci v zemi původu nehrozí pronásledování. Stěžovatel vytýká soudu i žalovanému, že neshledaly důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, přičemž nezkoumaly, zda Guinea je státem, kde nehrozí pronásledování z důvodu zastávání určitých politických názorů; soud ve svém rozsudku neuvádí konkrétní dokumenty, o které by tyto závěry mohl opřít. V těchto tvrzeních žalobce spatřuje důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soudu prvního stupně dále žalobce vytýká, že nezkoumal, zda Guinea je státem, který splňuje podmínky tzv. bezpečné země původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a rovněž se nevypořádal s definicí pojmu „pronásledování“ podle § 2 odst. 6 zákona o azylu; v tom spočívá podle stěžovatele důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ohledně skutkových důvodů stěžovatel odkázal na žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru a ostatní spisový materiál. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 8. 2004, čj. 60 Az 51/2004 - 35, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání a uvedl, že v případě stěžovatele nebyla shledána existence žádného z taxativně vymezených důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Žalovaný se v rozhodnutí vypořádal se všemi tvrzeními žalobce a rozhodl na základě objektivně zjištěného skutkového stavu; námitky žalobce v kasační stížnosti považuje žalovaný za irelevantní. Stěžovatel podal žádost o udělení azylu z důvodu snahy o legalizaci pobytu, což však odporuje smyslu azylové procedury. Tvrzení žalobce o jeho ohrožení v případě návratu do vlasti nejsou vzhledem k výše uvedenému pravdivá a nemají oporu ve zjištěných skutečnostech. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Prvním důvodem kasační stížnosti je důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí

vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Nejvyšší správní soud se podrobně seznámil s obsahem správního i soudního spisu a konstatoval, že tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti nejsou důvodná. K námitce stěžovatele, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci, a k námitce, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného nesplňovalo náležitosti podle § 47 odst. 3 spr. ř., Nejvyšší správní soud konstatuje, že toto pochybení neshledal, neboť rozhodnutí žalovaného je řádně odůvodněno v souladu s citovaným ustanovením, neboť jsou v něm uvedeny skutečnosti, jež byly podkladem pro rozhodnutí, žalovaný popsal, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval. Žalovaný si pro rozhodnutí opatřil dostatečné množství informací o zemi původu žalobce a tyto údaje konfrontoval s jeho tvrzeními; pokud pak na základě takto zjištěného skutkového stavu dospěl k závěru, že tvrzení žalobce o hrozbě pronásledování v zemi původu nejsou vzhledem k současné situaci v této zemi opodstatněná, nebylo mu možné ze strany krajského soudu vytknout, že by nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že krajský soud ani žalovaný neposuzovaly, zda žalobci hrozí v zemi původu pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť výklad pojmu „pronásledování“ podle citovaného ustanovení úzce souvisí s důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu; podmínky pro udělení azylu podle tohoto ustanovení žalovaný i soud prvního stupně zkoumaly, avšak dospěly k závěru, že problémy žalobce nejsou pronásledováním nebo odůvodněným strachem z pronásledování, jež by bylo důvodem pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Skutečnost, že v Guinejské republice v současné době nehrozí pronásledování pro uplatňování politických názorů, vyplývá ze studií o této zemi, dokladem toho je amnestie z roku 2003, která se vztahovala i na všechny politicky motivované delikty. K námitce žalobce, že se žalovaný řádně nezabýval posouzením udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že o neudělení azylu podle těchto ustanovení rozhodl žalovaný nad rámec dispozice, neboť žalobce o udělení azylu podle těchto ustanovení nežádal. Tato skutečnost však nemá na zákonnost rozhodnutí žalovaného vliv; navíc se Nejvyšší správní soud domnívá, že i rozhodnutí o neudělení azylu podle těchto ustanovení bylo žalovaným dostatečně odůvodněno. Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Druhým důvodem kasační stížnosti je tvrzená nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, tedy důvod kasační stížnosti vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Stěžovatel vytýká soudu prvního stupně, že se dostatečně nevypořádal s tím, zda Guinejská republika je země splňující požadavky tzv. bezpečné země původu podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a rovněž se nevypořádal s pojmem „pronásledování“ ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že kriteria tzv. bezpečné země původu podle § 2 odst. 1 zákona o azylu posuzuje žalovaný v případě, kdy rozhoduje o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, tedy při posouzení, zda žadatel o udělení azylu přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Při rozhodování o tom, zda se na žadatele, jemuž nebyl udělen azyl, vztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, hodnotí

žalovaný situaci podle kriterií v tomto ustanovení uvedených, nikoliv již podle § 2 odst. 1 zákona o azylu. V námitce, že se soud prvního stupně nevypořádal s definicí pojmu „pronásledování“, odkazuje Nejvyšší správní soud na skutečnosti výše uvedené při posuzování důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu